

AFDWALINGEN

HJM Sales, 10-07-2016

Geliefde broeders en zusters, in deze prediking wil ik ingaan op enkele afdwalingen van mensen, die eens de Here Jezus Christus aangenomen hebben als Redder en Zaligmaker en opnieuw geboren werden als Gods kinderen. Indien zij zich echter bekeren, mogen zij bijzondere zegeningen ontvangen!

Maar ik wijs er op voorhand op, dat dit bekeringsproces anders verloopt dan bij de bekering van iemand, die Jezus nog niet kent. Dán zoekt Jezus net zolang tot Hij het verdwaalde schaap vindt, dat in de doornstruiken van een diepe levensravijn vastzit. Dan tilt Hij het op Zijn schouders zonder één enkel verwijt en brengt het naar de veilige stal. Daar heelt Hij de wonden van het schaap en voedt en verzorgt het.

De eerste afdwaling:

In Lukas, hoofdstuk 15, sprak Jezus middels gelijkenissen tegen farizeeërs en schriftgeleerden, die mopperden, omdat Hij de zondaren met open armen ontving en zelfs met hen de maaltijd gebruikte. Zo ook middels de gelijkenis van de verloren zoon (Luk. 15:11-24)!

De jongste zoon van een rijke man verliet zijn vader om volop te gaan genieten van alles wat de wereld te bieden had. De vader is een typebeeld van God de Vader. De zoon is een typebeeld van een wedergeboren kind van God, dat op zeker moment besluit om weer terug in de wereld te gaan. Geen zin meer om God te dienen! De aantrekkingskracht van de wereld is te groot! Hoe confronterend is het, dat deze persoon alsdan in de ogen van God de Vader dood en verloren is (Luk. 15:24). Maar prijst God, dood heeft bij Hem niet het laatste woord!

Deze jongen was zelfs zo brutaal om, terwijl zijn vader nog leefde, zijn erfdeel op te eisen. M.a.w. *“Pa, wordt het niet eens tijd om dood te gaan?”*

Daar in de wereld verbraste hij, wellicht met vrienden, al zijn geld aan allerlei vleselijke genietingen. Maar toen het geld op was, was hij helemaal alleen en vond uiteindelijk een smerig baantje als varkenshoeder. Varkens zijn voor Joden onreine dieren en ook typebeeld van de heidenen. Hij kwam bij de varkens terecht en hongerig verlangde hij zelfs zijn buik met varkensdraf te vullen. Dieper kan een mens niet zinken. Wat een typebeeld. Hij was volkomen in de zelfkant van de maatschappij beland. En uiteindelijk begon hij na te denken.

Luk. 15:17-20a – *“En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; En ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. En opstaande ging hij naar zijn vader.”* Hij mocht nu nog slechts hopen op genade!

Er zijn christenen, die zich afvragen waarom de vader nooit moeite had gedaan om zijn zoon terug te halen. De vader had hem niet gezocht. De vader had niet tot hem gesproken. Maar het punt is, dat er niéts te doen is en niéts te zeggen valt als een eerder gered kind van God het besluit neemt om terug te keren in de wereld. God de Vader heeft allang het allerhoogste Offer tot onze redding gebracht. Hij gaf Zijn eniggeboren Zoon over in de kruisdood (Joh. 3:16-17). Als dit niet meer wordt aanvaard, wat moet je als Vader dan nog?

De vader sprak niet. Wat is er te zeggen als je kind kiest voor de wereld? Wat te zeggen als het besluit al is genomen? Alles is al gezegd! Woorden helpen nu niet meer.

Hebr. 6:4-6a – *“Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering,.....”*

We dienen de tekst goed te lezen. Er staat niet dat bekering überhaupt onmogelijk is. Maar met het leveren van menselijke inspanningen kunnen zij niet tot bekering worden gebracht.

Slechts zware omstandigheden in de wereld en het daarom vergelijkend terugdenken aan de liefde van de Vader door de werking van Gods Geest kunnen zo iemand nog tot bezinning en vervolgens bekering brengen. Maar uiteraard dienen wij wel ernstig voor hen te bidden! Ouders wiens kinderen terug in de wereld zijn gegaan: predik hen niet dood, maar bid voortdurend en volhardend voor hen en omring ze met uw liefde.

De vader had in zijn hart nooit zijn zoon losgelaten. Wellicht had hij zelfs elke dag uitgekeken naar zijn zoon. Luk. 15:20 – *“En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem.”*

Nog vóórdat de zoon een woord had kunnen uiten, viel zijn vader hem reeds om de hals. Het feit dat zijn zoon terug was gekomen, zei hem genoeg. De zoon beleed zijn zonde, maar het was alsof de vader niets eens luisterde. Let u toch eens op het woordje ‘maar’ in vers 22.

Luk. 15:21-24 – *“En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. **Maar** de vader zeide tot zijn dienstknechten: **Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn.”***

De zoon ontving o.a. het beste kleed, hetgeen wijst op het kleed van de volmaakte gerechtigheid van Jezus, waarmee wij bekleed worden als wij Jezus aannemen en Hij onze zonden met Zijn Bloed reinigt. En hij mocht eten van het gemeste kalf, dat wijst op de volmaakte volheid van Gods Woord, dat ons gereed maakt om Jezus' smetteloze Bruid te zijn.

De tweede afdwaling:

Niemand minder dan de apostel der liefde Johannes, die altijd dicht bij het hart van de Heer Jezus had vertoefd, kreeg van Hem een boodschap voor een lauwe gemeente. De lauwe christenen van Laodicéa (Openb. 3:14-22)! En deze boodschap heeft veel betekenis voor de eindtijd. Deze christenen waren niet meer vurig in liefde voor de Heer. Vuur dat zo duidelijk te zien is bij pasbekeerden. Maar zij waren ook niet zo ijskoud als ongelovige mensen uit de wereld. Zij waren lauw geworden. Christenen behoren vurig te zijn voor Jezus, maar vermenging met de koude ongelovigen uit de wereld heeft een lauw hart tot gevolg.

Lauwe christenen houden de schijn op van een christen te zijn. Enerzijds willen zij de Heer niet de rug toekeren en Hem niet helemaal vaarwel zeggen. Maar anderzijds willen zij ook nog volop van de wereld genieten. De wereld kan immers erg aantrekkelijk zijn. Op zondag gaan zij wel naar de kerk, maar zij gedragen zich eigenlijk als ongelovigen uit de wereld.

Één reden om lauw te worden en van de vurige liefde af te vallen is ontevredenheid. Je geeft toe aan een klacht in je hart, bijv. dat je niets ontvangt. Veel beter zou zijn, dit in gebed bij de Heer te brengen, omdat één kruimeltje van Gods Woord het hart reeds volledig kan bevredigen. Dat bewijst het verhaal van de Syro-Fenicische vrouw uit Matth. 15 en Mark. 7.

Enkele kenmerken, die in meer of mindere mate aanwezig kunnen zijn: Lauwe christenen spreken en gedragen zich als wereldlingen. Zij kleden zich als wereldlingen en geven zich over aan dezelfde pleziertjes. Zij zijn niet echt toegewijd aan de zaak van Christus. De gevraagde inzet en discipline om Jezus te dienen, die hen met Zijn eigen Bloed heeft gekocht, ontbreken. Hun eigen ik staat centraal! Immers, zo denken zij: ik ben toch vrij en weet zelf wel het beste wat goed voor mij is? De zondag als dag des Heren is ook mijn vrije dag, waarop ik mijn gemak er van neem. Ook nemen zij vaak de zondige gewoonten uit de wereld over. Samenwonen zonder gehuwd moet toch kunnen? Dat is toch normaal in deze tijd? Zij staan met één been in de wereld en het ándere been in de gemeente. Jezus is niet meer nummer één, want er is een heel rijtje andere zaken die altijd voorgaan. Hobby's, werk,

eigen vrijheid, eigen ideeën, noem maar op! Ook staat de opvatting van de wereld, dat men zichzelf vrij moet kunnen ontplooien, hoog in hun vaandel.

Hiermee tonen zij, dat zij het Offer van Jezus niet ten volle begrepen hebben. Want eerst waren zij slaven van de wereld, totdat Jezus hen vrijkocht. Voortaan vrij! Maar Jezus verlangt nu, dat zij Hem dienen. M.a.w. voortaan dienstknechten van Jezus worden! Wie de genade heeft ervaren van het grote Offer van Jezus, wil Hem dienen met vurige liefde, blijdschap, dankbaarheid en vrijwilligheid. Want Zijn Offer voor ons was óók een vurig, brandend offer.

Jezus zei: *“Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet, Ik zal u uit Mijn mond spuwen.”* (Openb. 3:16). Hij zei: *“Ik zal!”* M.a.w. Hij heeft het nog niet gedaan, maar zál het doen als wij ons niet bekeren. Vandaag geeft Jezus eerst nog gelegenheid tot bekering. Nu! Openb. 3:18 – *“Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt.”* Beproefd goud verwijst naar de Waarheid van Gods Woord (Ps. 12:7; 119:140). En de bijbel zegt dat Jezus het Woord Gods is (Joh. 1:1,14; 6:33,35,48). Werd Jezus niet in Gods vuur beproefd hangend aan Golgotha's kruis? Dit Woord mogen wij gratis kopen (Jes. 55:1 e.v.). Ook ontvangen we gratis witte kleren als wij Jezus aannemen en in Hem geloven. Zij duiden op Jezus' smetteloze kled van gerechtigheid, dat wij dan ontvangen (Joh. 3:16; Rom. 5:1-2). Ogenzalf duidt op de zalving van de Heilige Geest, Die onze ogen opnieuw wil openen.

Als wij ons bekeren, staat Jezus gereed om ons met overvloed van genade te zegenen. Hij vervolgde te zeggen in Openb. 3:20 – *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”*

Jezus klopt nu op de deur van ons hart en als wij Hem binnen laten, zal Hij met ons avondmaal houden. Dit is een wondervolle verwijzing naar het in geloof gebruiken van het Heilig Avondmaal. Dan vinden wonderen plaats. Dan eten we brood en drinken wijn in geloof dat wij door Jezus' gebroken Lichaam worden hersteld en genezen en dat onze zonden door Zijn gestorte Bloed worden gereinigd. Joh. 6:53-56 – *“Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Tenzij dat gij het vlees des Zoons des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelfen. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem.”* Duidelijker kan het toch eigenlijk niet worden verwoord?

De derde afdwaling:

Hiervoor bepalen we ons bij de oudere broer van de verloren zoon. Luk. 15:25-31 – *“En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei, En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon is gekomen, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe.”*

Voor de oudste zoon stond een innige relatie met zijn vader en jonge broer bepaald niet op de voorgrond. Hij beschouwde zich meer als een knecht van zijn vader en niet als een zoon, die recht heeft op de erfenis en de zegen. Een knecht behoort te gehoorzamen en hard te werken. Vervolgens zal pas het loon volgen. Dáárop legde hij de focus.

Als wij dit naar het geestelijke vertalen, wordt duidelijk dat hij dacht door hard te werken, te dienen en te gehoorzamen Gods gerechtigheid te kunnen verdienen. Maar daarmee plaats je jezelf onder de Wet van Mozes en niet onder de Genade van Jezus Christus.

Mozes gaf de Wet, maar die Wet kan geen ding volmaken en wordt een vloek genoemd, omdat geen mens die kan volbrengen (Hebr. 7:19a; Gal. 3:10-13). Maar Jezus kwam met overvloed van Genade en Waarheid om de mensen van die vloek te verlossen en hen eeuwig leven te schenken (Joh. 1:14-17, Rom. 6:23). Mozes was weliswaar getrouw over zijn huis (het volkje Israël), maar hij was een mens met fouten en gebreken en een dienst-knecht. Maar Jezus is de volmaakte, zondeloze Zoon van God, de eeuwige Hogepriester. Hij is Koning en Heer en getrouw over Zijn eigen Huis, de grote Gemeente. Lees Hebr. 3:1-6.

Het is veel wijzer om net zoals Abraham door geloof in de Here God je rechtvaardigheid te verdienen (Rom. 4:2-3; Gal. 3:6,9). Abraham kreeg uit Genade loon op grond van zijn geloof (Rom. 4:5). Onder de Wet wordt het loon berekend op basis van verrichte werkzaamheden (Rom. 4:4). Maar helaas is dat loon dan karig, want geen mens kan de Wet volbrengen. De Wet zegt 'doe dit en je zult leven, doe dat en je zult sterven'. Omdat alleen God goed is, zal de mens falen. Daarom is de Wet voor de mens tot een vloek geworden.

Omdat de oudste zoon zich onder de Wet had geplaatst, zag hij precies de fouten en zonden van de jonge broer. Hij wist ook precies wáár zijn jonge broer al die tijd was geweest. Bij de hoeren! Zie daarom niet op elkaars fouten. Hiermee schaart u uzelf onder de Wet.

De oudste broer wilde niet mee feest vieren en van het gemeste kalf genieten. Hij klaagde dat hij ook zelfs nooit een bokje van zijn vader had ontvangen. Terwijl hij voortdurend van het gemeste kalf had kunnen genieten als hij had gewild. Zijn vader was immers rijk en hij wist dat toch? Alle zegeningen stonden tot zijn beschikking. Maar hij had zich deze nooit vrijmoedig toegeëigend. Wat betekent dit in geestelijke zin?

Zowel het kalf als het bokje duiden op het Offer van Jezus. Uit het boek Leviticus blijkt dan ook, dat beiden werden gebruikt als offers op het brandofferaltaar. Het gemeste kalf wijst dan op de volle, overvloedige zegen, die wij op grond van het Kruisoffer van Jezus mogen ontvangen (Efez. 1:3; 3:20). Het bokje wijst op de eerste beginselen van Jezus' Offer. Zelfs die eerste beginselen van het kruis had de oudste broer, die arme jongen, niet begrepen. Zijn vader had hem toch nooit een bokje gegeven? Terwijl ieder die wil, vrij tot het kruis mag komen om de zegen in ontvangst te nemen. Het toont ons geestelijk overdrachtelijk, hoe hij aankeek tegen het Offer van Jezus. Hij had de volle waarde niet begrepen. Hij waardeerde het Offer veel en veel te laag!

De vader zei niet veel tegen hem. Dat had niet zo veel zin. Maar wat hij zei, was raak.

Luk. 15:31-32 – *“En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.”*

God de Vader kan niet veel tegen wettische mensen zeggen. Zij kennen het Woord, maar kunnen zich niet volledig aan de grote, onverdiende zegen van God overgeven. Altijd komt in hen iets op in de zin van: 'ik ben een zondaar, doch als ik mij zus of zo gedraag, dan zal het lukken en zal ik God tevreden stellen'. Het geloof ontbreekt dat je door Jezus' Offer voor God volkomen bent gerechtvaardigd. Hij ziet je gerechtvaardigd en vanuit geloof mag je nu overvloedige zegen in ontvangst nemen. En Hij zal werken aan je karakter, waar natuurlijk nog wel een en ander aan moet gebeuren.

Tot besluit nog enige woorden over het Heilig Avondmaal. Het is goed dat wij ons realiseren, dat toen Jezus gezamenlijk met de discipelen het Paschafeest vierde en ook de bediening van het Heilig Avondmaal instelde, Hij precies wist wat voor vlees Hij in de kuip had. Maar ondanks hun zwakheden wilde Hij deze maaltijd gebruiken. Hij wist dat Thomas een ongelovig hart had. Hij wist dat Petrus ondanks alle bravoure Hem reeds over enkele uren

zou verloochenen. Hij wist dat Zijn discipelen Hem nog die nacht in de steek zouden laten en angstig wegluchten. Hij wist ook dat Judas van plan was om Hem te verraden. Toch had Jezus een groot verlangen om dit maal met hen te gebruiken. Opdat zij de goddelijke kracht van Zijn gebroken Lichaam en Zijn gestorte Bloed zouden leren kennen. Door genade!

Jezus kende hun harten en wist dat zij zwak waren, maar ook oprecht. Met uitzondering van Judas. Vóórdat zij het Paschafeest vierden, had Judas al het plan opgevat om Jezus te verraden en was hij met zijn duistere aanbod naar de Joodse leiders gegaan (Mark. 14:10). Judas gebruikte het Avondmaal verraderlijk en onoprecht. En dat is bijzonder gevaarlijk. Want dan wordt je een prooi van satan. Onmiddellijk nadat Judas het stukje brood (*de bete*) had gegeten, kwam de satan in hem (Joh. 13:27,30). Het is hierom dat Paulus de volgende waarschuwing gaf in 1 Cor. 11:27,29 – *“Zo dan, wie onwaardiglijk dit brood eet, of den drinkbeker des Heeren drinkt, die zal schuldig zijn aan het lichaam en bloed des Heeren. .... Want die onwaardiglijk eet en drinkt, die eet en drinkt zichzelf een oordeel, niet onderscheidende het lichaam des Heeren.”*

Geliefde broeders en zusters, laten wij God danken voor Zijn Woord, dat ons opbouwt en corrigeert. Tot ons behoud. Moge Jezus ons helpen bij al onze fouten in ons dienen van Hem en ons overvloedig zegenen. Amen.